

Bài Học 1

* 28 Tháng 3 – 3 Tháng 4

Sự Giáng Trần Của Đức Chúa Giê-su

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Lu-ca 1:2, 3; 2 Ti-mô-thê 3:16; Lu-ca 1:5-22; Phục Truyền 18:15; Lu-ca 2:9-12, 25-32.

Câu Gốc: “Bởi vì không việc chi mà Đức Chúa Trời chẳng làm được.” (Lu-ca 1:37).

Sách Phúc Âm Theo Lu-ca được viết đặc biệt cho người Ngoại (không phải người Do Thái). Bản thân Lu-ca, ông là người Ngoại (đọc Cô-lô-se 4:10-14), và cả ông Thê-ô-phi-lơ, người mà ông Lu-ca viết cuốn sách Phúc Âm này cho.

Ngoài là một y sĩ, ông Lu-ca là một sử gia rất chi tiết. Khi giới thiệu sách Phúc Âm của mình, ông đã đặt Đức Chúa Giê-su vào lịch sử thật. Ông đã ghi câu chuyện mình và cho biết bối cảnh lịch sử đang diễn ra lúc ấy: Hê-rốt Đại Đế đang làm vua xứ Giu-đê (Lu-ca 1:5); Hoàng Đế A-gút-tơ đang trị vì toàn Đế Quốc La Mã (Lu-ca 2:1); và một thầy tế lễ tên là Xa-cha-ri đang đến phiên mình chăm sóc việc đền thánh tại Giê-ru-sa-lem (Lu-ca 1:5, 9). Qua đến đoạn 3, Lu-ca ghi lại sáu chi tiết lịch sử về thời kỳ khi Giảng Báp-tít hành đạo, là người đi trước dọn đường cho sứ mạng của Đức Chúa Giê-su.

Như vậy, Lu-ca đã ghi lại câu chuyện của Đức Chúa Giê-su trong lịch sử với những chi tiết lịch sử đồng thời để chứng minh rằng những điều ông ghi lại là sự thật. Độc giả của Lu-ca phải bàng hoàng trước sự thật được minh chứng ấy là Đức Chúa Giê-su là thật và qua Ngài, Đức Chúa Trời đã đi vào dòng lịch sử của nhân loại với “Đấng Cứu Thế, là Christ là Chúa” (Lu-ca 2:11).

Sách Viết “Theo Thứ Tự”

Trong Công Vụ 1:1, tác giả sách này cho biết là trước khi sách Công Vụ viết, tác giả đã viết một “sách thứ nhất.” Câu này, cùng với lời mở đầu gửi cho Thê-ô-phi-lơ giúp chúng ta biết rằng cả hai sách được viết bởi cùng một tác giả. Cả hai sách này có thể được xem như là “Nguồn Cội và Lịch Sử của Hội Thánh Cơ Đốc Giáo.” Phần 1 là ghi lại cuộc đời và sự nghiệp của Đức Chúa Giê-su (Phúc Âm theo Lu-ca), và Phần 2 (Công vụ các Sứ đồ) là sách ghi lại đạo Chúa đã lan truyền và tình hình các hội thánh đầu tiên.

Phúc Âm đã được viết như thế nào? Đọc Lu-ca 1:2, 3 và 2 Ti-mô-thê 3:16.

Ông Lu-ca biết rằng có nhiều người đã ghi chép lại những sự kiện xảy ra làm rung động Giê-ru-sa-lem và các nơi – đây là những sự việc có liên quan đến Đức Chúa Giê-su Christ. Góc gác của các điều ghi lại ấy là trong sách vở thời ấy viết theo “như các người chứng kiến từ lúc ban đầu và trở nên người giảng đạo và truyền lại” (Lu-ca 1:2, xem bản dịch Kinh Thánh mới). Đây chỉ về các môn đồ của Chúa và những người đồng thời với Ngài. Ông Lu-ca đã quen biết các người này (như sứ đồ Phao-lô và các sứ đồ khác) và có thể luôn cả các sách Phúc Âm đã viết bởi Mác và Ma-thi-ơ. Rõ ràng là Lu-ca, cá nhân ông, không phải là người chứng kiến tận mắt Đức Chúa Giê-su, nhưng ông là một người Ngoại thật lòng tin Chúa và là một người đáng tin nhiệm.

Ông Ma-thi-ơ viết Phúc Âm cho độc giả người Do Thái. Ông giới thiệu Đức Chúa Giê-su cho họ rằng Ngài là Đấng đến đúng như lời tiên tri, Ngài là Vua của Dân Do Thái. Ông thường trích dẫn các lời tiên tri của Cựu Ước để minh chứng Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Ông Mác viết cho độc giả người Rô-ma, nên Phúc Âm của ông đây những câu chuyện sống động và phép lạ mà Chúa đã làm. Lu-ca, một bác sĩ và là người Ngoại, viết cho độc giả người Hy Lạp và người Ngoại về một Đức Chúa Giê-su, Cứu Chúa của toàn nhân loại. Lu-ca cho biết mục đích ông viết có hai điều: viết theo thứ tự câu chuyện của Đức Chúa Giê-su (Lu-ca 1:3) và để đoan chắc sự thật về các sự dạy dỗ diệu kỳ của một thời đại mới. Sách của ông là để đoan chắc một chân lý mới, ấy là Đức Chúa Giê-su.

Ông Lu-ca, một người viết do sự soi dẫn của Đức Chúa Thánh Linh, đã khảo cứu, thu thập và dùng tài liệu của các người khác để ghi soạn sách của mình. Nhưng rất rõ ràng, việc nghiên cứu và dùng các nguồn tài liệu khác không ảnh hưởng đến sự soi dẫn ông nhận lãnh, hay cách viết của ông. Đây là bài học cho chúng ta là tín đồ của hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm An Thất Nhật hiểu sự khai thị, qua sách đạo hay sách không nằm trong đề tài đạo, ảnh hưởng thế nào với các tác giả được soi dẫn?

“Khá Đặt Tên Là Giăng”

Gần 400 năm sau tiên tri Ma-la-chi, Đức Chúa Trời đã lặng thinh với Y-sơ-ra-ên trong dòng lịch sử của họ. Khi lời báo tin về sự sinh ra đời của Giăng Báp-tít và của Đức Chúa Giê-su, sự yên lặng của Đức Chúa Trời đã sắp chấm dứt với dân sự của Ngài.

Hai câu chuyện về sự ra đời của Giăng và của Đức Chúa Giê-su có những điểm tương đồng. Cả hai đều là phép lạ. Trong chuyện của Giăng, bà Ê-li-sa-bết đã quá tuổi có thể mang thai và có con. Trong chuyện của Đức Chúa Giê-su, một người nữ đồng trinh đã mang thai. Cùng một thiên sứ Gáp-ri-ên báo tin về hai sự ra đời này. Trong cả hai trường hợp, người được báo tin đã sẵn lòng tiếp nhận phép lạ với tất cả sự thành tâm, lòng vui mừng và ý nguyện giao mọi việc trong tay Chúa. Cả hai em bé đều lớn lên có một “tâm thần mạnh mẽ” (Lu-ca 1:80 và 2:40).

Nhưng sứ mạng và chức vụ của hai em bé sinh ra bởi phép lạ này thì khác nhau hoàn toàn. Chức vụ của Giăng là dọn đường cho Đức Chúa Giê-su (Lu-ca 1:13-17). Đức Chúa Giê-su là “Con của Đức Chúa Trời” (câu 35) và là để hoàn tất các lời tiên tri về Đấng Mê-si phải hiện đến (câu 31-33).

Hãy Đọc Lu-ca 1:5-22. Tuy Xa-cha-ri được gọi là một người “không chỗ trách được,” nhưng ông đã bày tỏ sự thiếu đức tin khi thiên sứ báo tin đã làm cho ông bị phạt. Sự kiện này dạy chúng ta bài học nào về cái tư tưởng “không chỗ trách được” đối với một tín đồ theo Chúa?

Phép lạ của sự ra đời của Giăng có một chủ đích trong cách Đức Chúa Trời đối với dân Ngài. Sau 400 năm không có một lời tiên tri nào từ Chúa đến với dân Y-sơ-ra-ên, Giăng đã là lời tiên tri về một sứ điệp quan trọng hơn hết thảy. Sứ mạng và chức vụ của Giăng là “sửa soạn cho Chúa một dân sẵn lòng” (Lu-ca 1:17). Người sẽ là kẻ đi trước dọn đường cho sự hiện đến của Đấng Mê-si.

“Đặt Tên Ngài Là Giê-su”

Sự ra đời của Đức Chúa Giê-su không phải là một chuyện thường tình. Sự kiện trọng đại này đã nằm trong chương trình đời đời của Đức Chúa Trời, và “khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai Con Ngài bởi một người nữ sanh ra” (Ga-la-ti 4:4). Đó là sự thực thi của lời hứa đầu tiên Đức Chúa Trời đã hứa với loài người khi tội lỗi đến nơi Vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3:15).

Xin Đọc từng cặp các câu Kinh Thánh dưới đây. Cho biết có phải mỗi câu là nói về sự thực thi của lời tiên tri? Chúng ta có nhận thấy bài học là chúng ta phải biết tin tưởng các lời hứa của Đức Chúa Trời không? Phục truyền 18:15 và Công vụ 3:22-24; Ê-sai 7:14 và Ma-thi-ơ 1:22, 23; Mi-chê 5:2 và Lu-ca 2:4-7.

Sáu tháng sau khi thiên sứ Gáp-ri-ên báo tin cho Xa-cha-ri về sự ra đời của Giăng, thiên sứ đã báo tin cho nàng Ma-ri của làng Na-xa-rét về một phép lạ còn diệu kỳ hơn nữa: rằng một nữ đồng trinh sẽ “chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên là Giê-su” (Lu-ca 1:31).

Sự giáng sinh của Đức Chúa Giê-su đi trái ngược hết tất cả mọi qui luật của thiên nhiên, và mọi khoa học hay triết học hay thiên nhiên không thể nào giải thích được. Đến cả Ma-ri cũng hỏi: “Tôi chẳng hề nhận biết một người nam nào, làm sao có sự đó?” (Lu-ca 1:34). Thiên sứ quả quyết với nàng rằng việc này sẽ bởi quyền lực của Đức Thánh Linh và trong câu 37, “Bởi vì không việc chi mà Đức Chúa Trời chẳng làm được.” Sự hạ mình chấp nhận việc Chúa chọn mình của Ma-ri bày tỏ một con người tin tưởng Chúa trong mọi sự: “Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền!” Bất cứ mọi câu hỏi nào loài người có, cho dầu đó là về thiên nhiên hay hữu lý, phải nhường chỗ cho câu trả lời của Đức Chúa Trời. Đó có thể là sự mâu nhiệm của Chương trình Tạo thế, hay Thập tự giá, hoặc là sự Chúa nhập thể hoặc sự Phục sinh của Đấng Cơ Đốc, hay phép lạ của bánh Ma-na trong đồng vắng hoặc sự kiện Đức Thánh Linh tràn đổ trên tín hữu trong Ngày Lễ Ngũ Tuần . . . Tất cả hành động của Đức Chúa Trời đều đòi hỏi sự chấp nhận và qui phục của con người.

Ma-ri đã trả lời chính câu hỏi của mình bằng sự chấp nhận và qui phục của mình đối với quyền cai trị của Đức Chúa Trời. Nhưng thiên sứ Gáp-ri-ên đã làm vững lòng nàng với các lời sau: “Đức Thánh Linh sẽ đến trên ngươi, và quyền phép Đấng Rất Cao sẽ che phủ ngươi dưới bóng mình, cho nên con thánh sanh ra, phải xưng là Con Đức Chúa Trời.” (câu 35).

Một số văn hóa đã được dạy với tư tưởng là không có phép lạ mà chỉ có khoa học và luận lý thiên nhiên mới giải thích mọi sự. Tại sao ý tưởng loài người có sự hẹp hòi ấy với các phép lạ nhiệm mầu của Đức Chúa Trời?

Máng Cỏ Tại Làng Bết-Lê-Hem

Lu-ca bắt đầu câu chuyện của máng cỏ tại làng Bết-lê-hem với một mẩu giới thiệu ngắn về bối cảnh lịch sử thời ấy. Giô-sép và Ma-ri phải rời khỏi nhà mình tại làng Na-xa-rét để đi về quê quán mình ở tại làng Bết-lê-hem. Đó là nơi, theo luật pháp, họ phải đóng thuế cho Sê-sa A-gút-tô, là hoàng đế của đế quốc La Mã đương thời. Quan tổng trấn của xứ Sy-ri-a lúc bấy giờ là Qui-ri-ni-u. Các dữ kiện lịch sử này đã giúp các học sinh Kinh Thánh cảm hội được sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh trong bản tường trình của Lu-ca. Lu-ca đã cẩn thận và chính xác ghi lại sự kiện Đức Chúa Trời nhập thể làm người trong khung cảnh của lịch sử thế giới.

Hãy hình dung Đức Chúa Giê-su trong hình ảnh của một em bé con của một gia đình rất nghèo, theo lời ông Lu-ca kể. So sánh những chữ như “bọc bằng khăn”, “máng cỏ”, và “nhà quán không còn chỗ”, với sự diễn tả của Phao-lô trong Phi-líp 2:5-8 để chúng ta thấy được sự bản hàn của Đức Chúa Giê-su khi Ngài hạ thế giáng sinh. Như vậy con đường đời Đức Chúa Giê-su phải đi qua nơi trần thế vì chúng ta là như thế nào?

Lu-ca kể lại gia cảnh nghèo và tầm thường của gia đình mà Con Chúa sẽ dự phần nơi thế trần. Và sau đó ông cho thấy những người khách đầu tiên đến để chiêm ngưỡng và thờ lạy Ngài: các kẻ làm nghề chăn chiên. Không phải là những vua chúa kiêu sang, hay những thầy tế lễ hay các nhà dạy luật quyền thế, mà là những kẻ thuộc giai cấp cùng đinh của xã hội thời ấy. Hãy suy nghĩ đến lời giới thiệu về món quà nhiệm mầu mà Đức Chúa Trời ban cho nhân loại: “Một sự vui mừng lớn cho muôn dân, ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu Thế, là Christ, là Chúa. Đây là dấu cho các người nhìn nhận Ngài: Các người sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ.” Nhưng món quà gói ghém thô sơ ấy lại mang “vinh hiển cho Đức Chúa Trời”, “hòa bình dưới thế”, và “ân phước cho nhân loại”.

Những lời tuyên phán của thiên sứ mà sách Lu-ca ghi lại trong 2:9-12 nhắc cho chúng ta nhớ đến ba điều quan trọng chính của Cơ-đốc giáo. Thứ nhất là tin mừng Phúc Âm là cho cả toàn nhân loại. Qua Đức Chúa **Giê-su**, cả người Do Thái cũng như người Ngoại đã trở thành một và hết thảy là con dân của Đức Chúa Trời. Thứ hai, Đức Chúa **Giê-su** là Đấng Cứu Thế. Thứ ba, Đức Chúa **Giê-su** là Christ là Chúa. Cả ba chủ đề này là ba điểm quan trọng của toàn sách Lu-ca. Và về sau, trở thành căn bản cho sự dạy dỗ của các sứ đồ, đặc biệt là với các sự dạy dỗ của Phao-lô.

Hãy nghĩ đến những điều chúng ta, là Cơ Đốc nhân, tin tưởng. Đấng Tạo Hóa đã tạo dựng muôn vật (Giăng 1:1-3) đã giáng phạm xuống thế gian tội lỗi này đang sống như một người phạm. Ngài sống một cuộc đời tầm thường không trong nhung lụa, và rồi Ngài phải chịu chết trên thập giá. Nếu chúng ta thật sự tin các điều ấy, thì mỗi bước của cuộc đời chúng ta, chúng ta phải từng phục chân lý nhiệm mầu này. Cuộc đời bạn có quãng đời nào bạn tin và phản chiếu niềm tin mình nơi câu chuyện của Đức Chúa Giê-su, và có quãng đời nào bạn không tin?

Chứng Nhân Của Chúa Cứu Thế

Lu-ca viết sách Phúc Âm của mình với chủ yếu là viết cho người đọc là người Ngoại. Nhưng ông cũng biết rằng lịch sử của Do Thái trong Cựu Ước là quan trọng. Bởi vậy ông cẩn thận cho thấy có những sự liên hệ giữa câu chuyện của Tân Ước với Cựu Ước. Ông cũng kể lại lễ cắt bì của Em Bé Giê-su trong ngày thứ tám và câu chuyện lạ kỳ về việc cậu bé Giê-su 12 tuổi ngồi giảng luận lời Thánh Kinh nơi đền thờ với các nhà dạy luật (Lu-ca 2:22-24).

Hãy Đọc lại Lu-ca 2:25-32. Hãy để ý ba điểm quan trọng của sự cứu rỗi mà thầy tế lễ Si-môn đã nhắc đến: (1) sự cứu rỗi chỉ qua từ Đức Chúa Giê-su mà thôi; (2) sự cứu rỗi do nơi Đức Chúa Trời dự tính; (3) sự cứu rỗi là cho muôn người. Các chân lý này có liên hệ nào với sứ điệp của thiên sứ thứ nhất trong Khải huyền 14:6, 7.

Lời tiên tri của Si-môn cũng nói trước hai điểm quan trọng của công tác truyền giáo của Đức Chúa Giê-su. Thứ nhất, Đấng Christ sẽ “là một cơ cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên” (Lu-ca 2:34). Phải, Đấng Cơ Đốc đã mang ánh sáng và sự cứu rỗi đến cho mọi người, nhưng không phải là không mang đến sự hao tổn cho những kẻ tiếp nhận. Với Đấng Christ, không có sự lưỡng chùng. Chấp nhận Ngài hay từ chối Ngài. Có sự cứu rỗi hay không tùy theo sự trả lời của mỗi người. Đấng Christ đòi hỏi lời trả lời của chúng ta. Những kẻ ở với Ngài sẽ được nâng lên và sẽ dự phần vào nước Ngài. Những ai chối từ và không cần Ngài sẽ ngã đổ và phần họ là sự chết và vô vọng. Đức tin trong Đấng Christ không phải là một điều mà chúng ta có thể mặc cả được.

Thứ hai, ấy là lời tiên tri ông Si-môn có cho bà Ma-ri, “Một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người” (Lu-ca 2:35). Chắc chắn đây là lời nói trước cho người mẹ của Chúa về Thập Giá. Bà sẽ chứng kiến cái chết của con mình. Bà sẽ chứng kiến Thập Giá và con mình oằn oại bị treo trên ấy. Bà Ma-ri và các thế hệ sau bà sẽ nhớ đến Thập Giá, không có cái chết của Đức Chúa Giê-su nơi Thập Giá thì sẽ chẳng có sự cứu rỗi. Thập Giá tiêu biểu cho sự chết và hy sinh của Chúa và là biểu tượng cho toàn chương trình của sự cứu rỗi.

Sự cứu rỗi là một món quà ban phát mà chúng ta không làm gì xứng đáng để nhận lãnh. Tuy nhiên, nó vẫn là một điều rất đắt giá đối với những người muốn chấp nhận sự cứu rỗi ấy. Theo Chúa đã hao tổn gì đối với bạn? Và tại sao sự hao tổn ấy cũng chẳng là bao?

Thứ Sáu * 3 Tháng 4

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Lu-ca, tác giả của sách Phúc Âm Lu-ca, là một y sĩ giáo sĩ. Trong Kinh Thánh ông được gọi là “người bác sĩ yêu quý.” (Cô-lô-se 4:14). Sứ đồ Phao-lô đã nghe danh tiếng của ông là một y sĩ tài ba, và xem ông là một người mà Đức Chúa Giê-su đã giao phó làm một công tác đặc biệt. Phao-lô và Lu-ca đã cùng hợp tác với nhau hầu việc Chúa, và cũng có lúc ông Lu-ca cùng đi nơi này nơi khác với ông Phao-lô. Sau một thời gian thì Phao-lô chia tay với Lu-ca tại Phi-líp-pi xứ Ma-xê-đoan. Tại đây Lu-ca vẫn tiếp tục làm việc nhiều năm nữa, vừa là bác sĩ vừa là giáo sư rao giảng Phúc Âm. Trong tư cách là bác sĩ ông đã phục vụ và cứu giúp cho người bệnh, và rồi ông cầu nguyện để quyền năng chữa trị của Đức Chúa Trời ở cùng những người đau đớn. Việc ông làm đã mở đường cho người ta biết về tin mừng cứu rỗi. Sự thành công của Lu-ca trong việc làm của một y sĩ đã giúp ông có nhiều cơ hội để giảng về Đấng Cơ Đốc cho những người chưa biết Chúa. Đó là phương cách mà Đức Chúa Trời có thể dùng chúng ta trong bất cứ chức vụ nào.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Ministry of Healing* (Chức Vụ Chữa Bệnh), trang 140, 141.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Lu-ca đã dùng một số tài liệu viết bởi những người khác để viết Phúc Âm của mình. Nếu thật là vậy thì chúng ta nghĩ gì về sự soi dẫn của Đức Thánh Linh trong sách Lu-ca (2 Ti-mô-thê 3:16)? Sự khải thị và soi dẫn của Đức Chúa Trời làm việc như thế nào? Cũng hãy đọc lời bà Ellen G. White “The Inspiration of Prophetic Writers,” (“Sự Soi Dẫn Của Các Tác Giả Tiên Tri”, *Selected Messages*, cuốn 1, trang 15-23.
- 2 Sự ra đời của một hài nhi qua người nữ đồng trinh là một phép lạ của Đức Chúa Trời và bởi quyền năng của một Đấng Tạo Hóa. Điều ấy quá diệu kỳ và quá sự hiểu biết của một người phàm. Nhưng có người đặt câu hỏi tiếp, “Mà nếu thật vậy thì có gì là quan trọng?”
- 3 Bởi vì trên toàn cõi thế giới này còn bao nhiêu điều quá sức tưởng tượng hay quá sự hiểu biết của loài người. Chỉ có thể gian với sự hiểu biết hạn hẹp của họ và đặt mọi sự trong vòng giới hạn của luật thiên nhiên mới coi thường tư tưởng sự thụ thai của một nữ đồng trinh. Chỉ những người hiểu được sự thiêng liêng trong sự kiện này mới chấp nhận phép lạ nhiệm mầu này. Như lời thiên sứ đã nói với Ma-ri, “Bởi vì không việc chi mà Đức Chúa Trời không làm được” (Lu-ca 1:37).